

„ONS KIND.”

Ze heeft het zoo vaak gedacht, toen zij nog in den bloei van haar leven was, toen zij zich niets vreeslijkers op deze aarde denken kon, dan dat haar hand met haar oog verstijven, haar verstandelijke vermogens met haar zintuigen afnemen, dat ze, ziekelijk en gebrekkig, anderen en zichzelf tot een last zijn zou; ze heeft, zeggen we, er zoo vaak over gedacht, hoe heerlijk het zou zijn en hoe schoon, als zij niet door de gebreken van den hoogen leeftijd zou geplaagd worden. Ze bad het vaak:

„Neen, Heer, geen wintersche ouderdom,
Geen leven, dat men dood moet heeten!”

en dan mijmerde zij voort, biddend maar met open oog, als zag zij haar God; peinzend, maar met gevouwen handen, als overlegde zij het met haar Besten Vriend:

„Maar rustig, vredig, kalm te sneven,
Gelijk in 't najaar de natuur,
Eerwaardiger van uur tot uur...
Ziedaar, wat grootsch is en verheven!”

En nu, zij was oud geworden, maar nog was haar oog niet beneveld. Menige ruwe storm had over haar hoofd gewoed, maar geen daarvan had haar rug gekromd. Ook in 's levens winter gloeide daar nog iets van de rozen der jeugd op haar kaken, door geen enkele voor geploegd, en boven een voorhoofd, waarop zich geen rimpel vertoonde, glansde de grijsheid als een sierlijke kroon. En haar God had haar meer dan al dat uitwendig schoon doen behouden: nog beefde haar hand niet, nog klopte haar hart warm en snel voor al wat waar was, schoon en goed. Zes en zeventig jaren lang had zij den last des levens met levenslust gedragen, en wie ook levensmoede mocht zijn, zij was haren God dankbaar voor elken dag, dien Hij haar had geschonken, ook al waren daar dagen geweest, dat haar het oog brandde van tranen, dat haar het hoofd duizelde, dat haar het hart scheen te zullen breken. Maar hoe bittere droppen ook in haar levensbeker gemengd waren, zij had dien moedig en vertrouwend gedronken, want zij wist: liefde had dien drank bereid, en liefde blonk haar tegen van den bodem, en liefde las zij door haar tranen heen.

„Wacht op den Heere! Zijt sterk en Hij zal uw hart versterken, ja, wacht op den Heere!”

Zoo had zij daareven gelezen.

„Grootmoeke, ge zult de oogen bederven! Ge moet nu ophouden met lezen!” had haar lieveling gezegd, en ze had zich naast haar op een stoof gezet en haar jeugdig hoofd met de schoone lokken tegen haar aan gevlijd. En, ja, grootmoeder had den Bijbel laten rusten en het breiwerk in den schoot, en haar zachte hand rustte nu op den schouder van het jonge meisje, dat die hand greep als behoorde die haar zoo goed als dit schemeruurtje. Die beide schatten waren haar gebleven, haar Bijbel en haar kleinkind, de eerste om haar oog helder te houden, zoolang het dag was, de ander om het dicht te drukken als de nacht kwam!

Ja, het schemerde al, 't zou spoedig avond zijn, een korte, schoone avond, één lange nacht nog om eens goed uit te slapen van den langen, zwaren dag en dan de eeuwige morgen, dan... met al de haren „voor altijd met den Heer!”

Haar Bijbel... en ge kunt niet zooveel nadruk leggen op dat „haar” of zij zou, als ze het u vertellen zou, haar „mijn” sterker accentueeren.

„Haar Bijbel” was dat boek geweest in blijde dagen, maar nog veel meer in dagen van kommer en zorg, van benauwdheid en droefenis. Eerst, 't was dertig jaren geleden, maar nog heugt het haar als de dag van gisteren, toen alle schepen binnen kwamen, ginds uit zee, doch „De vrouw Anna” zich deed wachten, dagen, weken,

maanden lang, totdat alle hoop, ook de laatste weggestorven was... Toen had zij den Bijbel opgeslagen en zij had gelezen van den Vader der weezen en den Rechter der weduwen, en dat Hij die beiden staande houdt. En dat het waar was, dat had zij gevoeld. Daarop was de zon weer door de wolken van rouw gebroken en die hadden een gouden rand gekleurd, toen hun Anna, hun eenige, den kloeken, vromen en vroolijken Barend hart en hand gegeven had en toen zij straks, als zij haar van trouwen spraken, vraagden, wanneer het nu best uitkomen zou om het oude huisje te verkoopen en bij hen te komen inwonen, dan zouden zij hun huwelijksdag kunnen bepalen. Zij had gezegd, dat zij hun gang maar moesten gaan en zij zou dikwijls bij hen komen, maar Barend had haar de hand op den mond gelegd en gezegd, dat hij evenmin gelukkig kon zijn als Anna, zoo moeke niet meëging. 't Waren schoone, heerlijke jaren geweest, maar nóg eens was de hemel zoo duister geworden, nu boven het nieuwe huisje, toen Anna met haar leven den prijs betalen moest voor het kind, het meisje, dat ze haar Barend schonk.

„Moeke zal wel voor ons kindje zorgen!” had zij tot Barend gezegd, toen die haar hand in de zijne gedrukt hield en ze had het haar lieveling beloofd, maar zij dacht: „Straks zal er wel een ander komen, die de zorg overnemen zal, en dan is moeke weer eenzaam.” En weer had ze haar Bijbel opengeslagen en hij had haar verteld van Naomi en Ruth en dat de laatste niet wilde wederkeeren tot haar land en haar volk. En waarom zou haar Vriend haar dat nu juist vertellen en waarom zou Hij haar willen troosten met ijdele verwachtingen! Neen, Barend was gebleven, en zijn grootste geluk was het geweest, hun kleine Anna te zien opgroeien onder moekes zorgende liefde. Ja, hij was gebleven, totdat hij weggedragen werd naar het ziekenhuis, een slachtoffer van de cholera en van daar naar den stillen Godsakker.

„Moeke zal wel voor ons kind zorgen, zoolang God haar spaart!” zoo had ook hij gezegd en hij had haar voor het laatst de hand gedrukt.

En weer had zij den grooten Bijbel opgeslagen, toen zij tehuis gekomen was, met een hart, dat van droefheid dreigde te bersten. Zij had gelezen van Hiskia, die krank was tot stervens toe en ook zij had gebeden, dat zij nog wat leven mocht voor „ons kind.” En haar God had haar gebed gehoord en haar tranen gezien.

De kleine Anna was nu groot geworden, een meisje van zestien jaren. 't Was al wat haar overgebleven was, maar ze was er zoo rijk mede. 't Kind was haar zóo dankbaar, alsof het gevoelde, dat grootmoeder om harentwil alleen zoo blijde den last van het leven bleef torsen, al verlangde zij zoo hard „naar huis.” Ze had den God van grootmoeder lief gekregen en zij had ook dien Bijbel lief. Was dat de moeite niet waard om nog wat hier te blijven? Zij gevoelde het wel: God zou haar zóo lang bij het meisje laten, totdat Hijzelf een ander in haar plaats gesteld had om voor „ons kind” te zorgen. Zóólang zou de olie in haar levenslamp niet ontbreken, maar dan... o zij verlangde zoo naar vader en naar Anna en naar Barend, het meest naar den Heere, haren God, om dezen haar Besten Vriend te zien zooals Hij is.

„Waarover denkt mijn Anneke toch?” vraagt zij, terwijl haar oog vol liefde op de blonde lokken van het meisje rust.

„Och, grootmoe, ik dacht, wat ik toch beginnen moet, als...”

„Kom, kind, niet bezorgd voor den dag van morgen! Grootmoe heeft den Heer gebeden om bij Anna te mogen blijven, zoolang als het noodig zou zijn, en God heeft haar gebed gehoord.”

En zij drukt het kind de hand en zij zijn beiden gerust en tevreden: zij hebben hun zorg op den Heere geworpen en Hij zal het maken.

Ouderdom en jeugd zijn elkander zoo na, ook in kinderlijk vertrouwen.

„Zoudt ge de lamp maar niet opsteken, kind? 't Wordt zoo schemerig.”

P. J. K.

